

59 תַּקְנָה בְּקִדְשֵׁים לדעת רבי, וְהִתְנָא, נאמר בפסוק (ויקרא ו ט) לענין
 60 שיירי קרבן מנחה וְהִנְחִירָת מִמֶּנָּה יֵאָכְלוּ אֶהָרֵן וּבְנָיו, מצות תֹּאכַל
 61 בְּמִקּוֹם קֹדֶשׁ, בְּחֶצֶר אֶהֱל מוֹעֵד יֵאָכְלוּהָ. ותיבת 'יאכלוה' שנאמרה
 62 בסוף הפסוק מיותרת, שהרי היה די לכתוב 'מצות תאכל במקום
 63 קדש, בחצר אהל מועד'. ומכך שנאמר 'יאכלוה', יש לדרוש שתי
 64 דרשות, האחת מעצם התיבה שנכתבה, והשניה מכך שנאמר
 65 'יאכלוה' בה"א. מבררת הברייתא: 'אֶכְלוּ' מִה תִּלְמוֹד לֹמְרָה, שהרי
 66 תיבת 'יאכלוה' מיותרת. עונה הברייתא: מִלְּמַד שֶׁאִם הָיְתָה בּמִנְחָה
 67 אֶכְלוּהָ מוֹעֵמָתָה, הַכֹּהֲנִים אוֹכְלִין עִמָּה חוּלְיֵין וְתִרְוּמָה, כִּי שֶׁתִּהְיֶה
 68 נֶאֱכַלְתָּ עַל הַשֶּׁבַע. מוסיפה הברייתא לברר: מה שנאמר 'יאכלוה',
 69 מִה תִּלְמוֹד לֹמְרָה. עונה הברייתא: ללמדנו שֶׁאִם הָיְתָה אֶכְלוּהָ
 70 מִרְוּבָה, אִין אוֹכְלִין עִמָּה חוּלְיֵין וְתִרְוּמָה, כִּי שֶׁלֹּא תִּהְיֶה הַמִּנְחָה
 71 נֶאֱכַלְתָּ עַל הַנֶּסֶךְ – באכילה גסה, ועל ידי כן יבואו שלא לאוכלה
 72 כלל, ויגרם הפסד לקדשים. מבררת הגמרא: מֵאֵי – כדעת מי נשנתה
 73 הברייתא, לֹא – וכי אין זה אֶפְיָלוּ לדעת רבי, ונמצא שאף לדעת
 74 רבי עשו תקנה בקדשים, שאם היתה אכילה מרובה לא יאכלו עמה
 75 חולין ותרומה, כדי שלא תהא נאכלת אכילה גסה, והיינו שחששו
 76 להפסד קדשים.
 77 דוחה הגמרא: לֹא נשנתה הברייתא כדעת רבי, אלא כדעת רַבִּנּוּן,
 78 הסובר ששעו תקנה בקדשים. אכן לדעת רבי שלא עשו תקנה
 79 בקדשים, אף כן אפשר לאכול עמה חולין ותרומה, אף שעל ידי זה
 80 יתכן שתבוא לידי 'נותר' ותיפסל.
 81 הגמרא מביאה את דברי רבי אבא בשם רבי: וְרַבִּי אֶבְרָהָם אָמַר רַבִּי,
 82 הֵבֵל מוֹדִים בְּמִתְכַּפֵּר בְּשֵׁאִינָה אֲבוּדָה, שֶׁאֲבוּדָה מִתָּה, שהרי
 83 אבדה וכיפרו בעליה באחרת. ועל מה נִחְלְקוּ רַבִּי וְחַכְמַיִם, בְּמִתְכַּפֵּר
 84 – באופן שכיפרו הבעלים בְּאֲבוּדָה, דְּרַבִּי סָבַר, מִפְּרִישׁ לְאִיבוֹד –
 85 המפריש בהמה תחת בהמה שאבדה, כְּאִיבוֹד דְּמִי – אף היא,
 86 נחשבת כמו בהמה שאבדה, וכמו שאם התכפר בשאינה אבודה,
 87 אתה מודה שהאבודה מיתה, כך כשנתכפר באבודה, האינה אבודה
 88 מיתה. וְרַבִּנּוּן שֶׁלֹּא לֹא כְּאִיבוֹד דְּמִי. ולפיכך אם הקריב את
 89 האבודה, הבהמה שקרי אבדה אינה הולכת למיתה, אלא רועה.
 90 הגמרא מקשה על דברי רבי אבא בשם רבי. מקשה הגמרא: תַּנּוּ (יומא
 91 כט), לענין שני השעירים של יום הכיפורים, אם מת השעיר שעלה
 92 עליו הגורל לעזאזל, יקח שני שעירים אחרים ויגריל עליהם, וזה
 93 שעלה עליו הגורל לעזאזל, ישלח לעזאזל, ומתוך השנים שעלה
 94 עליהם הגורל לה' (ומהווג הראשון ומזהווג השני), האחד יקרב
 95 לחטאת, והשעיר השני שאי אפשר להקריבו, יִרְעָה עַד שִׁסְתָּאב –
 96 שיפול בו מום, ויִמְכַר, ויִפְּלוּ דְמִי לְנִדְבָה – שיתמשו בדמיו לקנות
 97 בהמות לעולה, להקריב במזבח כשהוא פנוי. ואינו הולך למיתה
 98 וכדין חטאת שכיפרו בעליה באחרת), לפי שֶׁאִין חֲטָאת הַצִּיבוֹר
 99 שכיפרו בחטאת אחרת מִתָּה, אלא רועה. מדייקת הגמרא: דווקא
 100 משום שהשעיר הוא חטאת הציבור, אינו הולך למיתה, ומשמע, הֵא
 101 חטאת דִּיחִיד באופן זה מִתָּה, ולהלן תבאר הקושיא.
 102 הגמרא מקדימה לבאר את דברי המשנה, איזה שעיר קרב, ואיזה
 103 רועה, ולפי זה מקשה על רבי אבא: וְאֶמַר רַב (שם טו), בְּעַלֵי תַיִים
 104 אֵינִן נִידְבָהִין, כלומר אין שייך דיחוי בקרבן כאשר הוא חי, ולא נדחה
 105 השעיר השני שבזוג הראשון מהקרבה, אף על פי שחבירו מת, ולפיכך
 106 בְּשֵׁהוּא – והכחן מִתְכַּפֵּר – מקריב את השעיר לחטאת, בְּשֵׁנֵי שְׂבוּגוֹ
 107 ראשון הוא מִתְכַּפֵּר.
 108 מבאר הגמרא את קושייתה: וְאִדְךָ בְּתָרָא – והרי השעיר השני
 109 שבזוג השני, תָּהּ לִיחַ בְּמִפְּרִישׁ לְאִיבוֹד – הרי הוא קרבן שהופרש
 110 תחת קרבן אבוד, שהרי הפרישוהו מחמת מיתת הראשון, ועליו שנינו
 111 שאינו מת משום שאין חטאת הציבור מיתה. וְאֶמַר מִתָּה – בְּשֵׁנֵי
 112 ומבואר במשנה שדווקא משום שהשעיר הוא חטאת ציבור, אינו
 113 הולך למיתה, ומשמע, הֵא חטאת דִּיחִיד שהופרשה תחת חטאת
 114 שאבדה, מִתָּה. ומבואר שהמפריש לאיבוד כאיבוד, שהרי הוא
 115 מתכפר בשני שבזוג ראשון, שהוא חבירו של האבוד (כלומר המת),
 116 והשני שבזוג השני, שלא הוא אבד ולא חבירו אבד, הולך למיתה.

1 הֵבֵל – בין רבי ובין חכמים מוֹדִים, שֶׁאִם מִשְׁךְ אַחַת מן הבהמות
 2 מדעתו, וְהִקְרִיבָהּ, שֶׁהַשְּׂנִיָּה מִתָּה, שמאחר ומשכה מדעתו
 3 והקריבה, דחה את השניה מהקרבה בידיים, שהרי בזה הוא גילה
 4 בדעתו שלא איכפת לו מהאחרת, והוא אינו רוצה להתכפר בה. ואף
 5 באופן שמשך את האבודה, והנשארת היא זו שלא אבדה, דינה
 6 למיתה. ולפי דברי רב הונא, מִשְׁבַּחַת לָהּ – אפשר להעמיד את
 7 הסיפא אף כדעת חכמים, שמה שמבואר במשנה שאם הביא חטאת
 8 מאחד מציבורי המעות (ואף מהמעוֹת של החטאת האבודה) ילכו
 9 השאר לים המלח ואף על פי שאלו מעוֹת של החטאת שלא אבדה
 10 מעולם, היינו כְּגוֹן שֶׁמִּשְׁךְ אַחַת מִהֶן – מציבורי המעות מדעתו,
 11 ולקח בה קרבן וְהִקְרִיב, וְזוּ כְּדָרְבִי הֵבֵל. ולפיכך שנתה המשנה
 12 תקנה שיביא מאלו ומאלו חטאת, שכן אם ימשוך מדעתו את אחד
 13 מהם, ילכו השאר לים המלח. ונמצא שלדעת רב הונא אין קושיא
 14 במשנה, שבין הרישא ובין הסיפא נשנו כדעת חכמים.
 15 אֵלָּא לְרַבִּי אֶבְרָהָם אָמַר רַבִּי, דְּאֶמַר הֵבֵל מוֹדִים בְּמִתְכַּפֵּר בְּשֵׁאִינָה
 16 אֲבוּדָה, שֶׁהַאֲבוּדָה מִתָּה, שהרי אבדה וכיפרו בעליה באחרת. ועל
 17 מִה נִחְלְקוּ רַבִּי וְחַכְמַיִם, בְּמִתְכַּפֵּר בְּאֲבוּדָה, דְּרַבִּי סָבַר, מִפְּרִישׁ
 18 לְאִיבוֹד – המפריש בהמה תחת בהמה שאבדה, כְּאִיבוֹד דְּמִי – אף
 19 הבהמה שהופרשה כעת, נחשבת כמו בהמה שאבדה, וכשם שאם
 20 הקריב את הבהמה שלא אבדה, האבודה הולכת למיתה, כך אם
 21 הקריב את האבודה, השניה שלא אבדה הולכת למיתה. וְרַבִּנּוּן
 22 סָבַר, לֹא כְּאִיבוֹד דְּמִי, ולפיכך אם הקריב את האבודה, הבהמה
 23 השניה שלא אבדה אינה הולכת למיתה, אלא רועה. ולדעת חכמים
 24 הדין הוא כן אף אם משך את האבודה מדעתו, שמכל מקום אין
 25 השניה הולכת למיתה. ונמצא שלדעת רבי אבא בשם רב, אי אפשר
 26 להעמיד את הסיפא כדעת חכמים, שהרי מבואר בסיפא שאם הביא
 27 מאחד מהם וואף מהמעוֹת שאבדו, ילכו השאר (ואף שלא אבדו) לים
 28 המלח, וזה כדעת רבי, הסובר שאבודה בשעת הפרשה מיתה. ואם כן
 29 קשה, וכי בְּרִישָׁא סָתֵם לָן התנא כְּרַבִּנּוּן, ואילו בְּסִיפָא סָתֵם לָן כְּרַבִּי.
 30 [משיבה הגמרא: אֵין – אכן, הִרִישָׁא כְּרַבִּנּוּן, וְהִסִּיפָא כְּרַבִּי].
 31 מקשה הגמרא: וּמֵאֵי קְמִשְׁמַע לָן התנא כְּרַבִּנּוּן, וכי בא להשמיענו
 32 דְּפְּלִיגֵי רַבִּי וְרַבִּי בְּרִין זֶה, והלא כְּהִרְיָא קָתַנִי לָהּ מִחְלוּקַת רַבִּי
 33 וְרַבִּנּוּן בְּסִיפָא, שהרי שנינו מִפְּרִישׁ חֲטָאת וְאֲבוּדָה, וְהִפְרִישׁ אַחֲרָתָהּ
 34 תַּחֲתֶיהָ, וְאֶחָד כֶּךָ נִמְצְאת הַרְאֻשׁוֹנָה, וְהָרִי שֶׁתִּיָּהֵן עוֹמְדוֹת
 35 תַּמִּימוֹת, אַחַת מִהֶן תִּקְרַב וְשֵׁנִיָּה תָמוֹת דְּבָרֵי רַבִּי, וְחַכְמַיִם
 36 אוֹמְרִים אֵין חֲטָאת מִתָּה אֵלָּא באופן שֶׁנִּמְצְאת מֵאֲחָר שְׂכִיפְרוּ
 37 הַבְּעֻלִים, וְאֵין מְעוֹת הוֹלְכוֹת לָיִם הַמְּלַח אֵלָּא באופן שֶׁנִּמְצְאוּ
 38 מֵאֲחָר שְׂכִיפְרוּ הַבְּעֻלִים. ומדוע הוצרך התנא שוב להשמיענו זאת.
 39 מתרצת הגמרא: מה ששנה התנא את מחלוקתם בסיפא, הֵא
 40 קְמִשְׁמַע לָן, שְׂדָכָר זֶה – דברי המשנה הסותרים אחד לשני, מִחְלוּקַת
 41 רַבִּי וְרַבִּנּוּן היא, שהרישא נשנתה כדעת חכמים, ואילו הסיפא כדעת
 42 רבי.
 43 הגמרא חוזרת לבאר את עצם דברי רב הונא בשם רבי: נוֹפָא – נשוב
 44 לדברי רב הונא ונבארם. אָמַר רַב הוֹנָא אָמַר רַבִּי, הֵבֵל מוֹדִים שֶׁאִם
 45 מִשְׁךְ אַחַת מן הבהמות מדעתו, וְהִקְרִיבָהּ, שֶׁהַשְּׂנִיָּה מִתָּה, שמאחר
 46 ומשכה מדעתו והקריבה, ולא בא להמלך בבית דין איזו להקריב,
 47 בזה דחה הוא את השניה מהקרבה בידיים, שהרי גילה בדעתו שלא
 48 איכפת לו מהאחרת, ואינו רוצה להתכפר בה. ואף באופן שמשך
 49 מדעתו את האבודה, והנשארת היא זו שלא אבדה מעולם, דינה
 50 למיתה. וְלֹא נִחְלְקוּ אֵלָּא בְּכַּא לְבִית דִּין לִימְלָךְ – לשאול איזו בהמה
 51 יקריב, שבאופן זה לא דחה את אחת מדון בידיים, אלא אדרבה, גילה
 52 בדעתו שהוא רוצה בתקנתם. דְּרַבִּי סָבַר שֶׁלֹּא עָשׂוּ תַּקְנָה בְּקִדְשֵׁים,
 53 כלומר לא חשו לכך שבהמה אחת תלך למיתה, וְאֶמַרִינּוּ – בית דין
 54 אומרים לו' לָךְ הַתְּכַפֵּר בְּשֵׁאִינָה אֲבוּדָה, אף על פי שעל ידי כן יהיה
 55 הפסד לקדשים וְאֲבוּדָה מִתָּה – תלך למיתה. וְרַבִּנּוּן סָבַר, עָשׂוּ
 56 תַּקְנָה בְּקִדְשֵׁים, שלא תמות בהמת קדשים, וְאֶמַרִינּוּ לָךְ הַתְּכַפֵּר
 57 בְּאֲבוּדָה, וְשֵׁאִינָה אֲבוּדָה תִּרְעָה.
 58 הגמרא מקשה על דברי רב הונא: מוֹתִיב רַב מִשְׂרָשִׁיא, וכי לא עָשׂוּ

המשך ביאור למס' תמורה ליום שישי עמ' ב

7 שמעון מותר מעות חטאת הולך לנדבה, הוצרך רבי אמי לחדש שאף
8 באופן זה שהפריש שני ציבורי מעות לאחריות יסבור רבי שמעון
9 שיפלו המעות הנותרים לנדבה. שכן סִלְקָא דְעֵתָךְ אֲמִינָא דְבִי אֵית
10 לִיָּה נְדָבָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן הֵינּוּ דוּקָא בְּחַד סִידְרָא – בסדר אחד של
11 הפרשת מעות, כגון שהפריש מעות לחטאתו, והחלו הבהמות, ונותרו
12 לו ממעות אלו,

1 מבארת הגמרא את קושייתה: אֶלְמָא – מוכח מברייתא זו, דְאֵית לִיָּה
2 נְדָבָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן – שאף רבי שמעון מודה שמותר מעות חטאת
3 ואשם הולך לנדבה. ואם כן אין לפרש שרבי אמי בא לחדש שאף
4 לרבי שמעון המעות שנתרו ילכו לנדבה, שהרי דבר זה כבר מפורש
5 בברייתא.
6 מתרצת הגמרא: אִיצְטְרִיךְ – אף שכבר שנינו בברייתא שלדעת רבי

59 אַלְיָמָא אַלְיָבָא דְרַבִּי הַסּוּבֵר שֶׁהַמְפָרִישׁ לְאִיבּוּד נַחֲשָׁב כְּאִיבּוּד,
 60 פְּשִׁיטָא דִּיפְלוּ הַמְעוֹת הַשְּׁנַיִם לְנִדְבָה, שְׁהָרִי עַד כָּאֵן לֹא קָאָמַר
 61 רַבִּי אֱלָא בְּמַפְרִישׁ לְאִבּוּד, כְּלוּמַר שֶׁהַפְרִישׁ בַּהֲמָה תַּחַת בַּהֲמָה
 62 שֶׁאֲבָדָה, שְׁדִינָה כְּמוֹ הַאֲבוּדָה בְּעֲצָמָה, וְהַשְּׁנִיָּה שֶׁלֹּא אֲבָדָה מֵתָה.
 63 וְהוּא הַדִּין בְּמַפְרִישׁ מַעוֹת תַּחַת מַעוֹת שֶׁאֲבָדוּ וְאוֹ תַּחַת בַּהֲמָה
 64 שֶׁאֲבָדָה. אֲכָל בְּמַפְרִישׁ לְאַחֲרֵיָו, מוֹדָה רַבִּי שְׁאִין הַבַּהֲמָה הוֹלֶכֶת
 65 לְמִיתָה, אֲלֹא רוּעָה, וְכֵן אִין הַמְעוֹת הוֹלֶכֶת לִים הַמְלַח, אֲלֹא לְנִדְבָה.
 66 וְאִם כֵּן מַה בָּא רַבִּי אֲמִי לְחַדֵּשׁ דְּבַרְרֵי. וְאֱלָא נֶאֱמַר שְׂרַבִּי אֲמִי דִּיבֵר
 67 אַלְיָבָא דְרַבִּי, הַסּוּבֵר שֶׁהַמְפָרִישׁ לְאִיבּוּד אֵינוֹ נַחֲשָׁב כְּאִיבּוּד, גַּם
 68 לְדַעְתָּם פְּשִׁיטָא (לִיָּה) דִּיפְלוּ הַמְעוֹת הַשְּׁנַיִם לְנִדְבָה, וְיֵשׁ לְלַמּוֹד כֵּן
 69 מִקַּל וְחֻמְרָא, הַשְּׁתָּא – מַעְתָּה יֵשׁ לוֹמַר, אִם בְּמַפְרִישׁ לְאִיבּוּד אֲמוּר
 70 דְרַבִּי שֶׁהַמְפָרֵשׁ כַּעַת לֹא אִיבּוּד דְרַבִּי, בְּמַפְרִישׁ לְאַחֲרֵיָו מִיַּבְעִיָא
 71 – צִרְיָן לוֹמַר כֵּן, וְהֵלֵךְ קָל וְחֻמְרָא שְׁבֹאפוֹן זֶה אִין הַבַּהֲמָה הוֹלֶכֶת
 72 לְמִיתָה וְאִין הַמְעוֹת הוֹלֶכֶת לִים הַמְלַח.
 73 מַסִּיקָה הַגְּמָרָא: וְאֱלָא אַלְיָבָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֵיצְטְרִיבָא לִיָּה – רַבִּי
 74 אֲמִי הוֹצִירָךְ לוֹמַר אֵת דְּבַרְרֵי לְדַעַת רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַסּוּבֵר (לְעֵיל טו)
 75 שֶׁחָמַשׁ חֲטָאוֹת מֵתוֹת, וְלְדַעַתוֹ אִין שׁוּם חֲטָאֵת שְׁנוּפְלִים דְּמִיָּה לְנִדְבָה
 76 עַל יְדֵי רַעֲיִידָה. וְרַבִּי אֲמִי בָּא לְחַדֵּשׁ כֵּךְ, מַהוּ דְרַבִּי אֱמָא – שְׁמָא תֵּאֱמַר
 77 דְלִית לִיָּה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן נִדְבָה – אִין לְדַעַת רַבִּי שְׁמַעוֹן שׁוּם אוֹפוֹן
 78 שִׁיפּלוֹ הַדְּמִים לְנִדְבָה, לֹא בְּבַהֲמָה וְלֹא בְּמַעוֹת, קָא מְשַׁמְעֵ לִן דְרַבִּי
 79 לִיָּה נִדְבָה – יֵשׁ אוֹפְנִים שְׁאֵף לְדַעַת רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּילוֹ הַדְּמִים לְנִדְבָה,
 80 וְהֵינּוּ בְּמַעוֹת שֶׁהוֹפְרָשׁוּ לְאַחֲרֵיָו. וְדוּקָא בְּבַהֲמָה סוּבֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן
 81 שְׁאִין שׁוּם בַּהֲמַת חֲטָאֵת שְׁדַמִּיָּה הוֹלֶכֶת לְנִדְבָה.
 82 הַגְּמָרָא מְקַשָּׁה עַל בִּיאָר זֶה, שְׁגַם לְפִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרוּר הַדְּבַר
 83 שֶׁהַמְעוֹת הוֹלֶכֶת לְנִדְבָה, וְאִין לוֹמַר שְׁזָאֵת בָּא רַבִּי אֲמִי לְהַשְׁמִיעֵנוּ.
 84 מְקַשָּׁה הַגְּמָרָא: וְיָמִי מְצִית אֲמַרְתָּ – וְכִי יִכּוֹל אַתָּה לוֹמַר דְלִית לִיָּה
 85 נִדְבָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, (וְהַתְּנִיָּא) [וְהַתְּנִיָּא] (שְׁקָלִים פ"ו מ"ד), שְׁלִשָּׁה עֶשְׂרִי
 86 שׁוֹפְרוֹת וְ– תִּיבּוֹת הַעֲשׂוּיּוֹת כְּמִין שׁוֹפֵר] הָיוּ בְּמִקְדָּשְׁךָ, כִּדִּי לְהִנָּח בְּדֵן
 87 מַעוֹת, וְהָיָה כְּתוּב עָלֵיהֶן לְאִיזָה צוּרָךְ עוֹמֵד כֹּל שׁוֹפֵר. עַל הַשׁוֹפֵר
 88 הַרְּאִשׁוֹן הָיָה כְּתוּב 'תִּקְלִין דְרַבִּי' –שְׁקָלִים חֲדָשִׁים, וְכֹל מִי שֶׁלֹּא
 89 הִבִּיא אֵת שְׁקָלוֹ בְּאֵדָה, כְּשֶׁהִיָּה כְּתוּב בִּיאָר אַחֲרַי מִכֵּן בְּמִשְׁךְ הַשְּׁנָה הָיָה
 90 מְנִיחוֹ בְּאוֹתוֹ שׁוֹפֵר. וּבְשָׁנֵי הָיָה כְּתוּב 'תִּקְלִין עֲתִיקִין' – וְיִשְׁנִים, וְיָמִי
 91 שֶׁלֹּא הִבִּיא אֵת שְׁקָלוֹ בְּשָׁנָה זֹאת, כְּשֶׁהִיָּה מְבִיאָה בְּשָׁנָה הַבָּאָה הָיָה
 92 מְנִיחוֹ בְּאוֹתוֹ שׁוֹפֵר. וּבְשָׁלִישִׁי 'קִינִין', וְאֵלוֹ שְׁהָיוּ מְחוּסְרֵי כְּפָרָה, כְּגוֹן
 93 זֶב חֻבָּה וְיוֹלָדָת וּמְצוּרַע, הָיוּ מְנִיחִים בְּאוֹתוֹ שׁוֹפֵר מַעוֹת בְּשִׁיעוֹר שֶׁל
 94 שְׁנֵי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה לְקִרְבָּנָם, וְהָיוּ אוֹכְלִים בְּקִדְשֵׁים לְעֵרֵב,
 95 בַּחֻקֹּת שֶׁהוֹקֵרְבָה כְּפָרָתָם. וּבְרַבִּיעִי 'גּוֹזְלֵי עוֹלָה', וְיָמִי שֶׁהַתְּנִיב
 96 לְהִבִּיא תוֹרִים אוֹ בְּנֵי יוֹנָה הָיָה מְבִיאָה מַעוֹת לְצוּרָךְ זֶה וְנֹתְנָם בְּאוֹתוֹ
 97 שׁוֹפֵר. וּבְחַמִּישִׁי 'עֲצִים', וְיָמִי שֶׁהַתְּנִיב לְהִבִּיא עֲצִים לְמַעֲרָכָה, הָיָה
 98 מְבִיאָה מַעוֹת וְנֹתְנָם בְּאוֹתוֹ שׁוֹפֵר. וּבְשִׁישִׁי 'לְבֹנָה', וְיָמִי שֶׁהַתְּנִיב
 99 לְהִבִּיא לְבֹנָה לְהַקְטֵרָה, הָיָה מְבִיאָה מַעוֹת וְנֹתְנָם בְּאוֹתוֹ שׁוֹפֵר.
 100 וּבְשִׁבְעִי 'וְהָב לְכַפֶּרֶת', וְיָמִי שֶׁהַתְּנִיב לְהִבִּיא לְכַפֶּרֶת, הָיָה מְבִיאָה
 101 מַעוֹת וְנֹתְנָם בְּאוֹתוֹ שׁוֹפֵר. וּבְשִׁשָּׁה שׁוֹפְרוֹת הָיוּ בְּשִׁבְלֵי לֵת בְּתוּכָם
 102 מַעוֹת לְנִדְבָה, דְּהֵינּוּ לְצוּרָךְ מַעוֹת שֶׁל נִדְבַת צִיבּוּר, וְכַפִּי שִׁיתַּבָּאָר
 103 לְהֵלֵךְ.
 104 הַגְּמָרָא מְבִיאָה בְּרִייתָא הַמְבַּאֲרָת לְאִיזָה צוּרָךְ נַעֲשׂוּ שֶׁשֶׁת הַשׁוֹפְרוֹת
 105 הַנּוֹתְרִים: וְתִנִּי עָלֵהּ בְּרִייתָא, אוֹתָם שְׁשָׁה שׁוֹפְרוֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ לְנִדְבָה,
 106 הָיוּ לְעוֹלָה הַכָּפָּא מִן הַמּוֹתְרוֹת – לְצוּרָךְ קְנִיית עוֹלָה מִמַּעוֹת שֶׁחֵן
 107 מוֹתֵר חֲטָאֵת וְאִשָּׁם, וְכֵן מְכַל אוֹתָם חֲטָאוֹת וְאִשְׁמוֹת שֶׁאֲמָרוּ חֲכָמִים
 108 שִׁיפּלוֹ דְּמִיָּה לְנִדְבָה, שְׁאִין עוֹרָה שֶׁל הַעוֹלָה הוֹלֵךְ לְכַפֶּרֶת, אֲלֹא
 109 מוֹכְרִים אֵת הָעוֹר וְקוֹנִים בְּדַמִּי עוֹלוֹת נוֹסְפוֹת לְנִדְבָה, דְרַבִּי רַבִּי
 110 יְהוּדָה. אֲמַר לוֹ רַבִּי נְחֻמָּי, וְאֲמַר לֵה – יֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁאֲמַר לוֹ רַבִּי
 111 שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יְהוּדָה, אִם כֵּן שְׁאִין הָעוֹר לְכַהֲנִים, בְּמִלָּה מְרִישׁוֹ שֶׁל
 112 יְהוֹזִיעַ הַכֹּהֵן, (דְּתַנִּיָּא) [דְּתַנִּיָּא] (שְׁקָלִים פ"ו מ"ד), זֶה מְרִישׁ דְרַבִּי יְהוֹזִיעַ
 113 הַכֹּהֵן, נֶאֱמַר בְּפִסְקוֹ (וּיקָרָא ה"ט) 'אִשָּׁם הוּא, (כּוֹלוֹ) [אִשָּׁם אִשָּׁם לְחַ]',
 114 לְהִבִּיא – (לְרֹבוֹת) כֹּל דְרַבִּי תָּבֵא מוֹתֵר תְּסַאֲוֹת וְאִשְׁמוֹת, שְׁצִרְיָן
 115 לְיָקָת פְּרָמִיּוֹ – (בְּדַמִּי אוֹתוֹ מוֹתֵר חֲטָאֵת וְאִשָּׁם) עוֹלוֹת, הַבְּשָׂר לְאִשָּׁם
 116 – (לְמַחְבָּת), וְהַעוֹרוֹת נִתְּנִים לְכַפֶּרֶת הַמְקַרְבִּים אוֹתָם.

1 מאי – כדעת מי נשנתה המשנה, לאו – האם אין זה אפילו לדעת
 2 רבנן, ואם כן נמצא שאף לדעת חכמים המפריש לאיבוד כאיבוד
 3 דמי.
 4 דוחה הגמרא: לא, אלא כדעת רבי היא, הסובר שהמפריש לאיבוד
 5 כאיבוד דמי. אכן לדעת חכמים הסוברים שהמפריש לאיבוד לאו
 6 כאיבוד דמי, אף חטאת יחיד באופן זה אינה מתה אלא רועה.
 7 הגמרא מביאה קושיא בין לרב הונא ובין לרבי אבא. מקשה הגמרא:
 8 תנן (לעיל כב), המפריש חטאת ואבדה, והקריב אחרת תחתיה,
 9 ולאחר מכן נמצאה האבודה, תמות. ויש לדייק: מעמא דקריבה –
 10 דווקא משום שהקריב את השניה, דינה של הראשונה שנמצאה,
 11 למיתה, הא לא הקריבה, אחת תיקרב והשניה תרעה, ולא שניא
 12 מתכפר באבודה לא שניא מתכפר בשאינה אבודה, וכן לא שניא
 13 משך ולא שניא לא משך, בכל אופן השניה תרעה, ואם כן לכאורה
 14 משנתנו היא תיובתא דתרווייהו – פירכא לדברי שניהם, גם לדברי
 15 רב הונא הסובר שאם משך אחת מהן, לדעת כולם השניה מתה, וגם
 16 לדברי רבי אבא הסובר שאם נתכפר באינה אבודה, לדעת כולם
 17 האבודה מתה.
 18 מתרצת הגמרא: אין לדייק מכך שנקטה המשנה והקריב אחרת
 19 תחתיה, שאם לא הקריב אינה מתה אלא רועה, אלא הטעם שנקט
 20 התנא אופן זה, הוא משום שמילתא דפסיקא ליה קתני – התנא נקט
 21 את האופן שבו הדין פסוק ופשוט, שבאופן שכבר הקריב את השניה,
 22 פשוט הדבר שהראשונה מתה, ואילו מילתא דלא פסיקא ליה לא
 23 קתני – התנא לא נקט את האופן שבו אין הדין פסוק ופשוט, דהיינו
 24 אם לא הקריב את השניה. שבאופן זה חלוק הדין, שלדעת רב הונא
 25 הדבר תלוי אם משך או לא משך, שאם משך מודעתו אחת מהן,
 26 השניה מתה, ואם לא משך אלא נמלך, רועה [לדעת חכמים]. ולדעת
 27 רבי אבא, הדבר תלוי באיזו נתכפר, שאם נתכפר באינה אבודה,
 28 האבודה מתה, ואם נתכפר באבודה, שאינה אבודה רועה [לדעת
 29 חכמים].
 30 הגמרא מביאה קושיא נוספת בין לרב הונא ובין לרבי אבא: תנן (סו),
 31 המפריש מעות לחטאת, ואבדו, והפריש אחרים תחתיהם, ואחר
 32 כך נמצאו המעות שאבדו, יערב את שני ציבורי המעות, ויביא
 33 מאלו ומאלו בהמה לחטאת, והשאר יפלו לנדבה. ויש לדייק:
 34 מעמא – דווקא באופן דמתכפר – (שהביא חטאת) מאלו ומאלו,
 35 יפלו השאר לנדבה, שבאופן זה אין הדבר נחשב שהתכפרו הבעלים
 36 באחרת, שהרי הביא משניהם יחד, הא אם הביא חטאת רק מאחד
 37 מהם, יוליבם [את שאר המעות] לים המלה. ולא שניא מתכפר
 38 באבודה ולא שניא מתכפר בשאינה אבודה, וכן לא שניא משך ולא
 39 שניא לא משך, בכל אופן השאר ילכו לים המלח. והגמרא מבינה
 40 שדין זה במשנה הוא אף לדעת חכמים, ואם כן לכאורה משנתנו היא
 41 תיובתא דתרווייהו, שהרי כאן במשנה מבואר לענין מעות, שבכל
 42 אופן אין הקריב חטאת מאחד מציבורי המעות, בין משך ובין לא
 43 משך, ובין אם התכפר באבוד או בשאינו אבוד, ילכו השאר לים
 44 המלח. מתרצת הגמרא: הקא נמי – אף כאן אין לדייק מכך שנקטה
 45 המשנה 'יביא מאלו ומאלו', שאם הביא מאחד מהם השאר ילכו לים
 46 המלח, אלא הטעם שנקט התנא אופן זה, הוא משום שמילתא
 47 דפסיקא ליה קתני, שבאופן שיביא מאלו ומאלו פשוט הדבר
 48 שהשאר יפלו לנדבה, ואילו מילתא דלא פסיקא ליה לא קתני,
 49 שאם יביא מאחד מהם, באופן זה חלוק הדין, שלדעת רב הונא הדבר
 50 תלוי אם משך או לא משך, ולדעת רבי אבא, הדבר תלוי באלו מעות
 51 נתכפר.
 52 הגמרא מבארת את דין המפריש שני ציבורי מעות לאחריות: אמר
 53 רבי אמי, המפריש שני ציבורי מעות לאחריות, כלומר, שהפרישם
 54 לצורך קניית קרבן חטאת, והפריש שני ציבורים כדי שאם יאבד אחד,
 55 יתכפר בחבירו, מתכפר באחד מהן – יקנה מאחד מציבורי המעות
 56 בהמה לחטאת, וציבור המעות השני, יפלו לנדבה – ישתמשו בהם
 57 לקנות בהמות לעולה, להקריב במזבח כשהוא פנוי.
 58 מבררת הגמרא: אליבא דמאן – לדעת מי אמר רבי אמי את דבריו,